

# Årsberetning 2022



SØNDERSKOVHJEMMET

# Bestyrelsen:

Formand landmand Arne Høegh  
Næstformand sognepræst Søren Winther Nielsen  
Biskop Marianne Gaarden  
Jurist Helle Samson  
Tom Serholt  
Hanne Kowalczyk

Adresse: Skovstræde 7, 4891 Toreby L  
Telefon: 5486 9054  
Mail: [mail@sonderskovhjemmet.dk](mailto:mail@sonderskovhjemmet.dk)  
Hjemmeside: [www.sonderskovhjemmet.dk](http://www.sonderskovhjemmet.dk)

## Gaver modtages med tak

Ønsker du at give en gave til Sønderskovhjemmet, så kontakt os på telefon 5486 9054 eller mail [cmc@sonderskovhjemmet.dk](mailto:cmc@sonderskovhjemmet.dk)

Enhver gave glæder os meget og bruges med tanke på at gøre dagligdagen mere indholdsrig og værdig for mændene.

Vi siger på forhånd tak for hver en donation.



# Formandens ord

*Af Arne Høegh, bestyrelsesformand*



2022 blev året hvor sønderskovhjemmet stille og roligt er vendt tilbage til mere normale tilstande. Efter 2 år med masser af restriktioner grundet coronaen, lykkedes det igen at afholde vores traditionsrige sommerfest, og der skal lyde en stor tak til alle fremmødte.

Et punkt, som har fyldt meget i den daglige drift, er følgevirkningerne af krigen i Ukraine, men halmfyr og en god elaftale har medført, at det trods store prisstigninger på bl.a. fødevarer og andre leverancer er lykkedes at komme ud af regnskabsåret med et overskud, dog en del mindre end budgetteret. I den forbindelse skal der lyde en stor tak til alle ansatte på Sønderskovhjemmet. Godt gået.

Et andet punkt, som gennem de sidste år har skabt en del debat i bestyrelsen, er den gamle staldbygning. Den første staldbygning blev indviet i 1927, og det var fortrinsvis mændene på hjemmet der stod for opførelsen. Desværre brænder bygningen i 1933. men i foråret

1934 blev bygningen, som vi kender den i dag indviet. Bestyrelsen har efter mange overvejelser besluttet at forny taget, således at vi efter behov kan etablere nye arbejdsstationer, når det bliver aktuelt.

Vagn Aage Nielsen har med årets udgang valgt at stoppe i bestyrelsen. Der skal lyde en stor tak til Vagn Aage Nielsen, som har været med i bestyrelsen siden 2011. Tak for din store indsats gennem årene. Du har været med til, at der er blevet skabt et stærkt økonomisk fundament, som gør, at Sønderskovhjemmet vil være i stand til honorere de stadig større krav, der stilles fra tilsynet til at drive et forsorgshjem.

Tak til alle de frivillige, som igen i år har ydet en stor indsats og ikke mindst til alle dem som har betænkt hjemmet med en pengegave stor eller lille.

På bestyrelsens vegne  
Arne Høegh

# 100 år som selvejende institution

*Af Carsten Henningsen, forstander Sønderskovhjemmet*



I 2018 havde Sønderskovhjemmet 100 års jubilæum. Den 14. maj 1918 var der officiel indvielse af Sønderskovhjemmet. Men faktisk har vi her i 2023 igen et jubilæum.

Den 1. april havde den selvejende institution 100 års jubilæum. Bodil de Neergaard startede hjemmet under navnet Fuglsang optagelseshjem og drev stedet med egne midler de første år. Frk. Thora Justesen var dengang leder af hjemmet.

Arbejdet med at drive hjemmet var slidsomt og pengene små og i takt med, at der kom flere og flere mænd på hjemmet, var der behov for forandring.

Efter mange svære overvejelser beslutter Fru Neergaard at give sit hjertebarn videre og derfor blev det besluttet at oprette en selvejende institution.

Fru Neergaard forærede med et gavebrev stedet til den nyoprettede selvejende institution pr. 1. april 1923. Man søgte og fandt en mand med erfaring på området.

Den 3. april 1923 ankom den nye forstander H. Melchior Jensen med sin hustru og to små børn til det sted han skulle komme til at lede de næste 37 år. Den 25. maj 1923 trådte den nye bestyrelse sammen for første gang og på mødet blev det besluttet, at den nu selvejende institution skulle hedde Sønderskovhjemmet.

I 105 år har Sønderskovhjemmet hjulpet hjemløse mænd videre i livet og meget er sket gennem årene både på Sønderskovhjemmet og i samfundet omkring os. Efter langt tilløb er fremtidens rammer endelig blevet sat af folketinget.



Den nye hjemløserreform er blevet vedtaget d. 4. maj, og med den er retningen for fremtidens sociale arbejde blevet sat. Social- og boligpolitik går nu hånd i hånd, for med den vedtagende Housing First tilgang er fokus at få hjemløse hurtigere ud i egen bolig.

Her skal den specialiserede støtte så leveres og målet er at få nedbragt den hjemløshed, som har været stigende i mange år. Der skal bygges billige boliger, men dette er lettere at skrive i en lovtæst, end det er at udføre i virkeligheden.

Der er fortsat mangel på billige boliger, og de prisstigninger vi alle har oplevet det seneste år, har desværre gjort vejen ud i egen bolig lidt længere.

Der er nu sat en retning, og vi må se hvad årene frem bringer. Hjemløshed er ikke løst ved bare at få en bolig. En bolig bliver ikke bare et hjem – hjem er en følelse og jeg håber, at de gode intentioner der er omkring støtte i egen bolig, bliver til virkelighed.

Den nye hjemløserreform er et skridt i den rigtige retning, for der er et stort behov for boliger. I fremtiden vil der fortsat være brug for Sønderskovhjemmet.

Vi følger med udviklingen, og de værdier som hjemmet blev startet på er et solidt fundament til fremtidens sociale arbejde. Vi bliver ved med at være ”et hjem for dem som intet hjem har”. Et sted hvor trætte sjæle først finder ro og hvile, og sidenhen hen styrken, håbet og modet til at skabe sit eget hjem, hvor end det så må være henne.

# Livet greb mig

Af Kim Eriksen, Sønderskovhjemmet



Hvis du er brændekunde på Sønderskovhjemmet, så har du nok allerede mødt Ulrik. For Ulrik er ofte den som fører traktoren og kører ud med brænde til kunderne. Det er til trods for, at det er mere end 10 år siden Ulrik boede på Sønderskovhjemmet, at han stadig varetager denne funktion. I begyndelsen var det mest af alt et sikkerhedsnet for mig siger Ulrik: ”Ved at komme i dagtimerne på Sønderskovhjemmet, så mistede jeg ikke kontakten til stedet og så kunne jeg altid blive samlet op, hvis det gik helt galt”. I dag ligger tanken om, at livet kan gå helt i stykke meget langt væk fra hverdagen, fortæller Ulrik. “Jeg er stadig rigtig glad for Sønderskovhjemmet og det er en væsentlig del af mit liv, men i dag tænker jeg nok mere, at det næsten er som at gå på arbejde med det jeg nu kan som førtidspensionist, men jeg føler selv, at jeg kan gøre en forskel”. Ulrik tænker lidt og siger så: ”Så håber jeg også, at jeg med mit liv og min historie kan være med til at vise andre beboere, at det faktisk nytter noget af gribe livet og tage de muligheder der er. Jeg håber, at de med mit eksempel kan se, at intet er umuligt.”

Da Ulrik i 2012 flyttede ud fra Sønderskovhjemmet og i egen bolig var det ikke med megen tro på, at tingene kunne fungere. På trods af en længere stabil periode, hvor mange forhold var rettet op og hvor Ulrik havde holdt sig fra misbrug, sad der en stor bekymring og nagede, kan jeg klare det her?

Ulrik havde selv været med i hele planen og sagt ja til alt og følte selv, at det var den rigtige vej, men da virkeligheden stod og bankede på og lejligheden var der til Ulrik, så var det ikke Ulrik der greb livet, men livet der greb Ulrik. “Sådan følte jeg det i hvert fald”, fortæller Ulrik. “Pludselig var det som om, at alt det jeg havde arbejdet på i samarbejde med Sønderskovhjemmet nu skulle til at bære og kunne det så bære mig?”

I dag er han ikke i tvivl, det var den bedste beslutning i hans liv. Når tvivlen nagede så meget der tilbage i 2012, er det fordi, at vores liv altid består af nogle erfaringer, gode som dårlige. “Frygten for, at det igen skulle mislykkes fyldte temmelig meget, for det var jo sådan mit liv var gået hidtil”, fortæller Ulrik. “På Sønderskovhjemmet

havde jeg fundet roen og trygheden. Jeg havde været en del af et fællesskab, og der var ligesom sat en ramme for min hverdag. Jeg var blandt dem, som trofast gik på værkstedet. Indimellem havde jeg også vagter i køkkenet. Den faste dagligdag med opgaver og noget jeg skulle, samt følelsen af, at der var brug for mig, det var meget værdifuldt.

Jeg havde ikke tidligere været god til at gribe mit eget liv. Jeg havde ofte, når livet var svært, grebet til isolation og misbrug. Det var en måde at flygte fra det hele. For hver gang mit liv gik i stykker, så blev jeg bare endnu mere alene og isolerede mig også mere og mere. Det var svært at se nogen vej frem i livet”, fortæller Ulrik. “Det var i mange år min livserfaring, at det hele kun blev værre og værre. Jeg havde også boet på Sønderskovhjemmet før, men også derfra var det gået galt.

Jeg talte derfor med min kontaktperson om angsten for at flytte ud, angsten for at jeg ikke kunne klare mig selv i livet. I disse samtaler kom vi til at tale om, hvad der kunne forandres i mit liv, så jeg følte mig mere klar. Jeg

havde i virkeligheden næsten glemt, at livet kunne forandres, at der var noget, jeg selv kunne gøre, for at mit liv blev anderledes.

Gennem næsten 2 år arbejdede vi målrettet på at få styr på mit liv. Vi fik udredt mig, så jeg kunne få førtidspension. Det var et meget væsentligt skridt, for det konstante pres fra arbejdsmarkedet, som jeg vittigt ikke kunne honorere, var en stor belastning. Samtidig betød førtidspension, at jeg fik lidt flere penge og dermed kunne begynde at afdrage på min store gæld, som også nagede mig rigtig meget.”

“Det viste sig, at jeg havde nogle gode kreditorer med forståelse for min situation. De afstod alle en del af gælden, så det pludselig var muligt for mig at se, at jeg kunne tilbagetale og blive gældfri. Faktisk gik det forbavsende hurtigt at få betalt kreditorerne, bare jeg holdt fast i ikke at hæve mit daglige forbrug. Derefter var fokus på egen lejlighed, og der viste sig snart muligheden for en skøn lejlighed i Toreby, tæt ved Sønderskovhjemmet.



Det gav mig muligheden for at fastholde min beskæftigelse og mit sikkerhedsnet på Sønderskovhjemmet. Jeg formåede tilmed for første gang i mit liv at spare penge op. Jeg fik faktisk sparet så meget sammen, at jeg kunne købe en helt ny lille bil. Hvor var jeg stolt af mig selv, da jeg hentede den dagen før min fødselsdag. Det skulle være en fødselsdagsgave til mig selv, men da min fødselsdag faldt på en lørdag, ville firmaet gerne udlevere den om fredagen. Det var også helt i orden.”

“Nu lyder det måske som om, at mit liv på et øjeblik gik fra at være rigtig skidt til at være stor lykke. Sådan var det dog på ingen måde. Der var mange ydre ting som der var kommet ro omkring såsom økonomi, bolig og misbrug. Men indeni er man stadig den samme Ulrik. Der er stadig mange sår og uforløste ting, som trænger sig på. En af mine store udfordringer var kontakten til min familie. Jeg vidste godt, at jeg havde svigtet dem og jeg vidste godt, at de med god grund ikke altid så det som særlig godt at have mig med til familiesammenkomster og lignende.

Jeg havde også min gamle far, som sad på plejehjem og jeg ikke havde besøgt, hvilket også fyldte mig med dårlig samvittighed. Heldigvis fik jeg taget mig sammen til at tage kontakt med min familie, selvom det var svært, for jeg vidste godt, at jeg havde svigtet. Jeg nåede heldigvis også at besøge min far flere gange, inden han gik bort. I dag har jeg et fornuftigt forhold til mine søskende. Vi ses ikke så tit, men jeg oplever ikke længere, at jeg er ”det sorte får”.

Det næste skridt var at finde nogle venner? Der var ikke noget tilbage fra mit kaotiske og miserable liv. De var alle forsvundet, så jeg var temmelig alene. Jeg havde selvfølgelig beboerne og personalet på Sønderskovhjemmet, som i dagligdagen gav mig god kontakt med andre mennesker, men i weekenderne var jeg meget alene. De kunne være lange og kedelige. Jeg kørte mig nogle ture og så en del film, men var i grunden rigtig meget alene. Langsomt lykkedes det dog at skabe nogle gode kontakter. Jeg fandt ud af, at jeg kunne hjælpe andre mennesker. Faktisk var det noget af en erkendelse, at det ikke







var mig der havde brug for hjælp, men jeg kunne hjælpe andre. Der er flere som har haft svært ved selv at komme ud og handle, hvor jeg har givet en hjælpende hånd, jeg har jo egen bil.

I dag 11 år efter jeg er flyttet fra Sønderskovhjemmet føler jeg, at jeg har et rigtig godt liv. Jeg har min beskæftigelse på Sønderskovhjemmet. Jeg elsker at køre traktor og komme ud og besøge mennesker rundt på hele Lolland-Falster. Det er meningsfyldt arbejde, og jeg møder mange taknemmelige mennesker. Jeg har også bygget et fornuftigt lille netværk op. Jeg har en sød dame som jeg ser en del til, man kan vel godt kalde os kæresten, men vi bor hver for sig. Jeg skal ikke have noget af at flytte fra min lille gode lejlighed, og der skal hellere ikke flytte nogen ind her, der sætter jeg grænsen.

Havde man spurgt mig for 11 år siden, om mit liv ville se ud som det gør i dag, så havde jeg nægtet at tro på det. Jeg havde ikke selv håbet og troen i mig. Det krævede hjælp og støtte som jeg fik gennem mit ophold på Sønderskovhjemmet.

Jeg kan godt bekymre mig, når jeg hører, at man i medierne taler om, at mennesker bor for længe på forsorgshjem. Jeg er da enig i, at det var godt for mig og for andre at komme ud i egen bolig og få mulighed for at skabe et godt liv. Jeg ville nemlig bo på Sønderskovhjemmet hele mit liv, men at de skal have så travlt med, at man hurtigt skal videre, det forstår jeg ikke. Jeg er overbevist om, at de 2 år som det tog, fra livet begyndte at gribe mig og jeg blev klar til at åbne op og begynde at løse mine problemer og til jeg var klar til at flytte i egen



bolig, det var ikke en dag for meget. Jeg er overbevist om, at hvis ikke jeg havde været så stabiliseret, så havde det gået som det gik de andre gange, hvor alt endte i kaos. Jeg var afstivet så meget, at jeg kunne fortsætte min positive udvikling i eget hjem og komme dertil hvor jeg er i dag”.

“Det andet som jeg undrer mig over er, at jeg oplever at flere beboere, når de flytter ud, har fået afslag på at få bevilget beskæftigelse på Sønderskovhjemmet. For mig var det af overordentlig stor betydning, at jeg kunne føle trygheden i at have noget at stå op til hver morgen, samt at det var på Sønderskovhjemmet, hvor de kendte mig og jeg havde følt stor tryghed og opbakning”.

# Brændekaos i 2022

*Af Kim Eriksen, Sønderskovhjemmet*

Der er desværre en del kunder som i 2022 har oplevet, at Sønderskovhjemmet ikke har været så pålidelige med vores brændelevering, som mange havde håbet. Det skal vi være de første til at beklage, da vi sætter en stor ære i at overholde vores aftaler.

Når det ikke lykkedes til vores egen tilfredshed i 2022, hænger det først og fremmest sammen med den globale energisituation som følge af krigen i Ukraine. For selvom det i begyndelsen lød som om problemer kun omfattede gasleveringer, så stod det meget tidligt klart, at energileverancer hænger sammen. Ikke alene kom der øget efterspørgsel på alternative energikilder, men der skete også en hidtil uset hamstring, da priserne var på himmelflugt.

Denne situation havde vi ikke forudset. Det satte os under pres fra to sider, dels flere nye kunder og dels problemer med at få leveret træ til brænde, da der også var en stigende efterspørgsel i skovene. Vi er naturligvis meget kede af, hvis nogen er blevet vrede eller har følt vi ikke overholdt vores aftaler, men i situationen gjorde vi vores yderste for at tilfredsstille alle.

På Sønderskovhjemmet er brændeproduktionen først og fremmest en beskæftigelse for vores beboere. Det handler ikke om, hvor meget vi kan omsætte eller indtjene, men det handler først og fremmest om at give vores beboere en god og meningsfuld hverdag. Når situationen er som i 2022, har det også indvirkning på beboernes glæde ved arbejdet. De føler også presset og mange af dem er i forvejen mennesker, som er belastet af voldsomt pres. Det er hårdt at være hjemløs, misbruger og psykisk syg, ligesom mange af vores mænd har været gennem traumatiske hændelser i deres liv, som i sidste ende har ført til, at de er endt på Sønderskovhjemmet.

Vi har derfor taget ved lære af brændeproduktionen i 2022 og besluttet, at vi fremover vil producere lidt mindre brænde. Vi har stadig brænde som en væsentlig del af vores beskæftigelse, for der er mange gode funktioner i brændeproduktionen, som harmonerer godt med vores beboergruppe. Det nytter bare ikke, hvis vi bliver stresset i produktionen, for beskæftigelsen skal være et sted, hvor beboerne kan lave noget meningsfuldt, men i et tempo som er tilpasset deres behov og situation.

Det er derfor vigtigt, at vi ikke producerer mere end det kan foregå i en hyggelig og tryk atmosfære, og hvor der i beskæftigelsen også er plads og overskud til at tage en samtale eller grine sammen, når situationen er til det.

Der er god pædagogisk evidens for, at gode samtaler ofte foregår, når man i fællesskab arbejder med et fælles tredje, som f.eks. beskæftigelse på værksted, køkken eller rengøring. Det skal ikke styres af krav om høj grad af effektivitet eller produktion, men det skal først og fremmest være tydeligt, at det er en del af den samlede styrkende indsats som vi præsterer på Sønderskovhjemmet.

Det er også derfor, vi desværre allerede har udsolgt af brænde i 2023. Vi er nødt til at se tiden an før, vi tør åbne op for flere kunder end der allerede er sagt ja til på nuværende tidspunkt. Samtidig overvejer vi, om der måske kunne være andre måder at sælge brænde på end den vi primært benytter, hvor vi med traktor kører større læs brænde ud til private. Vi har de seneste år eksperimenteret lidt med brændetårne og måske udvikler vi områder med andre leveringsformer. Hvis der kommer nye muligheder, så vil I altid kunne læse om det på vores hjemmeside.

# Et køkken med hjerterum

*Af Kim Eriksen, Sønderskovhjemmet*



Allerede da jeg kommer ind i vores fælles opholdsstue, kan jeg begynde at dufte den dejlige duft af mad. Jeg kan dufte, at der er gang i stegningen i køkkenet, men endnu kan jeg ikke helt dufte, hvad det er de står og steger. Men duften tiltrækker mig. Da jeg kommer hen i spisestuen, ser jeg, at en af vores mænd allerede er godt i gang med at dække bord, men jeg ænser ham næsten ikke, for nu tiltager den dejlige duft fra køkkenet.

Ude i køkkenet står en anden beboer og er i gang med at stege frikadeller, det er dem jeg har kunne dufte hele vejen. Ved hans side står Lisbeth, som er i gang med at smøre lækre smørrebrødsfade til aftensmaden, det ser nu hellere ikke dårligt ud. Ved den store gryde står Katrine, som er vores nye køkkenleder. Det er egentlig hende, som er årsagen til, at jeg er gået ud i køkkenet, men man siger selvfølgelig ikke nej til lige at smage en enkelt frikadelle direkte fra stegepanden.

En tur forbi køkkenet er aldrig en dårlig omvej. Som regel er der altid mulighed for en lille smagsprøve, og så er der i øvrigt altid en god og positiv stemning i køkkenet. Samarbejdet mellem beboere og personale går op i en højere enhed.

Når jeg har valgt at skrive om køkkenet, er det primært fordi vi i 2022 skiftede køkkenleder. Vores tidligere køkkenleder Lona Antonisen valgte nemlig efter 15 års ansættelse at forlade arbejdsmarkedet, og derfor skulle der en ny køkkenleder til. Katrine var allerede kendt i huset, da hun gennem længere tid havde været vikar og derfor kendte både beboere og husets rytme godt. Kathrine fortæller, at da hun fik chancen for at blive køkkenleder, skulle hun ikke betænke sig mange sekunder. Det er et drømmejob, fortæller Katrine. Jeg har altid været glad for at stå i køkken, det er derfor jeg har valgt at uddanne



til positive daglige omdrejningspunkter. De mænd som bor på Sønderskovhjemmet er ofte meget traditionelle i deres tilgang til mad. De kan bedst lide traditionelle retter som frikadeller, burgere, kylling, koteletter og andre retter hvor kød og sovs er vigtige ingredienser og det har jeg ikke tænkt at ændre på. At jeg så gerne vil udfordre dem nogle gange med noget alternativt tilbehør, det er en anden ting, men der kan de jo også vælge selv, hvor meget de vil have, griner Katrine.

For mig er det vigtigste, at måltidet skal være noget man ser frem til. Når vi har eget køkken på Sønderskovhjemmet hænger det også sammen med, at mad ikke bare er noget vi indtaget for at sikre energi til kroppen, men maden skal også være med til at styrke fællesskabet, og duften af maden skal styrke lysten til mad. Mange af vores mænd har været meget alene og spist alene. Det bærer det stadig præg af, især når der kommer nye mænd. De kan have svært ved at deltage i et måltidsfællesskab, men heldigvis bløder de ofte op, og så kommer

mig indenfor faget, og når man så får mulighed for at være køkkenleder på et sted som Sønderskovhjemmet, hvor det ikke bare handler om at lave mad, men at man kan gøre det i samarbejde med kollegaer og beboere, det er det mest meningsfulde, som man kan finde på at lave i sit liv.

Jeg spørger ind til, om hun som ny yngre køkkenleder har tanker om at revolutionere alt omkring køkkenet. Katrine kigger på mig og siger "naturligvis ikke". Jeg har arbejdet meget sammen med Lona og det gode personale, som er i køkkenet og har altid følt, at de holdninger og værdier, som gjaldt i køkkenet og på Sønderskovhjemmet i øvrigt, passer fortrinligt med mine egne tanker om at være her.

Jeg ved godt, nogle kunne tænke meget grønt og moderne, men for mig handler det i højere grad om at møde beboere der hvor de er og ud fra deres ønsker, og dermed være med til at vise omsorg og gøre måltiderne





de også op og spiser med os andre. Det er næsten som hjemme i en almindelig familie. Måltidet er et fællesskab, som de fleste af os ser frem til. Hvis så duftene kan give lysten til at spise, så synes jeg, at vi har opnået det, som vi ønsker i køkkenet.

Jeg er også rigtig glad for, at nogle af mændene har lyst til at være med i køkkenet. For nogle er det spændende at være med til at lave mad, mens andre bedre kan lide at vaske op eller dække bord. For mig betyder det ikke så meget, hvad de laver, men det at de kommer ud i køkkenet er rigtig hyggeligt. Det sker da hellere ikke så sjældent, at en beboer bare lige kigger forbi. Nogle gange føler de sig måske lidt pressede af de krav og forventninger som stilles af det social- og sundhedsfaglige personale, så kan det være dejligt at gå ud i køkkenet og få en lille snak hen over madgrøderne. Selvom det indimellem kan være travlt i køkkenet, så skal der altid være tid til en god snak, griner Katrine. For mig er det en del af drømmejobbet, at vi ikke bare skal lave mad, men at vi skal gøre det i samarbejde med beboerne, og at vi med køkkenet placeret centralt i huset hele tiden oplever os

som en del af den fælles indsats for vores beboere. Det er interessant at mærke, at selvom beboerne på mange måder kan være ustrukturerede og har store udfordringer, så oplever vi en utrolig stor ansvarlighed i forhold til deres beskæftigelse i køkkenet. Det er meget sjældent, de ikke passer de ting, som vi har aftalt. Jeg håber og tror det hænger sammen med, at de føler sig set og anerkendt i køkkenet, og så betyder det nok også noget, at det er meget konkrete opgaver og man kan se et tydeligt mål med enten at lave mad, vaske op eller rydde op efter madlavningen.

Nu har Katrine imidlertid ikke mere tid til at snakke med mig i dag, for som hun siger, en af de vigtige ting her på Sønderskovhjemmet er, at vi overholder madtiderne. Når der står at middagsmaden er kl. 12, så forventer beboerne, at maden er klar til tiden, så nytter det jo ikke jeg står her og snakker med dig, slutter Katrine smågrinende.

Jeg synes nu også, at jeg fik nok til at skrive denne artikel og på vejen ud gik jeg forbi beboere som stod og stegte frikadeller, så jeg lige kunne nappe en til det andet ben også.

# Hvorfor drikker Jeppe?

*Af Kim Eriksen, Sønderskovhjemmet*

Alle kender nok det næsten 400 år gamle citat fra Holbergs komedie om ”Jeppe på Bjerget”. Da Jeppe er smidt ud af baronens seng og sidder og resonerer ”alle siger at Jeppe drikker, men ingen spørger hvorfor drikker Jeppe?”.

Allerede på Holbergs tid var der altså en forståelse for, at der bag den destruktive livsførelse ligger en begrundelse. Det kan være dårlig opvækst, traumatiske hændelser, psykiske udfordringer eller måske manglende evne til tilrettelægge og overskue livet. I grunden kan begrundelserne være mange, og ofte er det en kombination af mange faktorer, som fører til, at ”Jeppe drikker.”

Der er ingen tvivl om, at vi er givet forskellige udgangspunkt og forskellige muligheder i vores liv, og det er med til at tegne det liv som vi får. Betyder det så, at hvis vi har haft svære betingelser, skal vi så sætte os tilbage og blot acceptere, at det er vores lod i livet?

En af de kendteste lignelser som Jesus fortalte var historien om ”De betroede talenter.”

En konge skulle rejse udenlands og han betroede 3 tjenere sin formue. De fik ikke lige meget betroet, men alle fik en del. De 2 investerede deres penge, og det viste sig at formuen voksede, så der var mere, da kongen kom tilbage. Den tredje derimod, han skulle ikke have noget af at investere, for tænk sig hvis han mistede det hele? Han gik derfor ud og gravede hans talent ned i jorden, så han var sikker på, at han kunne give kongen sit tilbage, når kongen kom hjem igen.

Jeg er overbevist om, at den tredje ikke gjorde dette, fordi han ville snyde eller bedrage kongen, på ingen måde. Han var den, der havde fået det mindste beløb

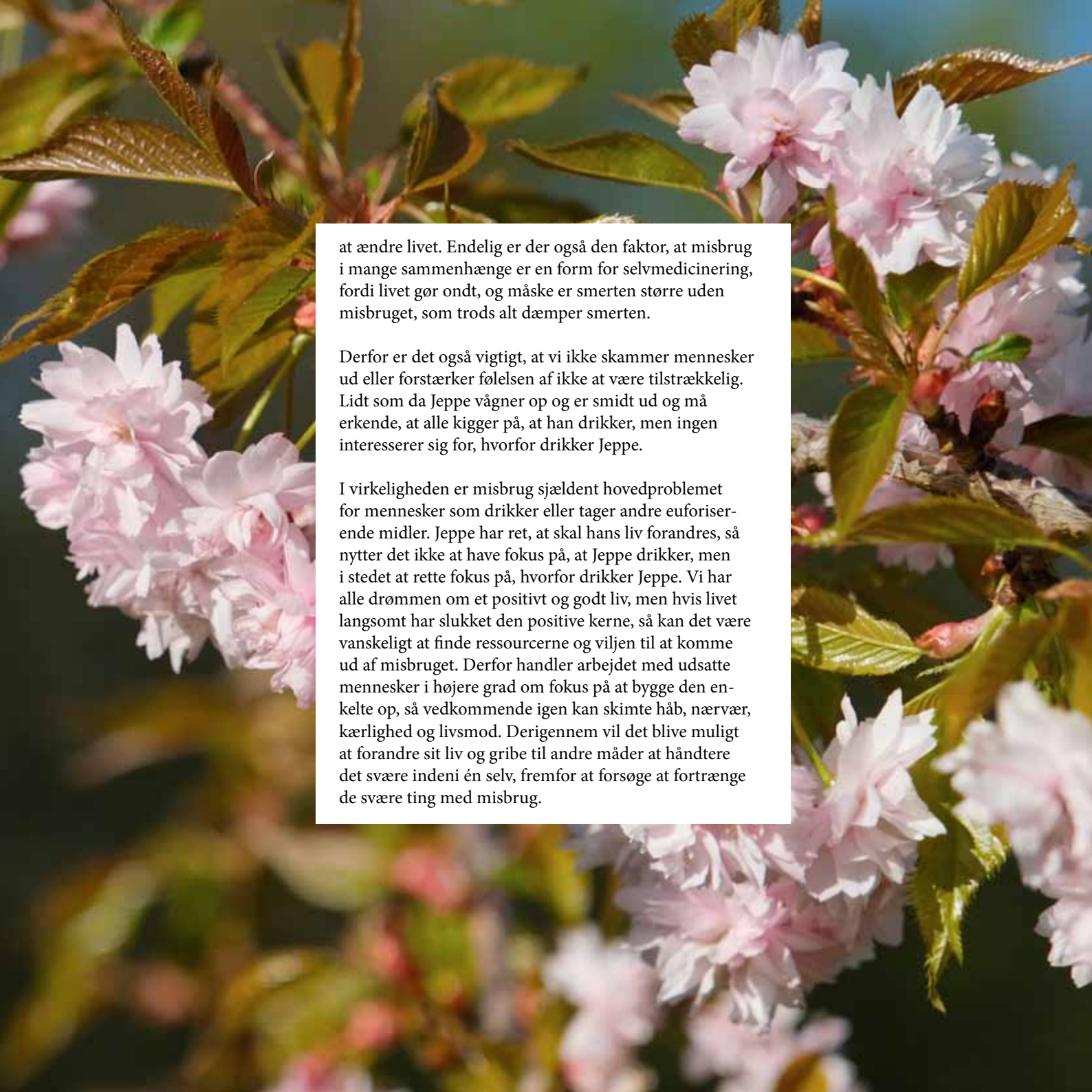
betroet, måske fordi han var den, der havde det dårligste grundlag for at få pengene til at yngle.

Selv om kongen måske vidste, at det var den tjener, som havde ringest vilkår for at få pengene til at yngle, så blev kongen vred, da han kom hjem og kaldte tjeneren for dum og uduelig. Hvorfor, kan vi spørge?

Måske ligger der det i historien, at uanset hvor meget eller lidt vi er betroet, uanset om vi har gode eller mindre gode muligheder her i livet, så fordres der én ting af os, at vi skal bruge det, vi er blevet givet på bedste vis. Kongens forventning var, at tjenerne havde ageret lige som de kendte hans egen måde at passe på sin formue. Han havde fået sin formue ved at investere, ved at bruge det han havde og derved få det til at yngle.

Der er med andre ord ingen undskyldning for ikke at prøve at forandre sit liv, uanset de betingelser vi er givet. Det er klart, at når vi bruger vores liv, så sker det nogle gange, at vi ikke opnår de mål som vi har sat os. Vi har flere beboere, som har haft mange forsøg på at stoppe med misbrug af alkohol eller andet, men det hver gang er gået galt, og de er havnet tilbage samme sted, som de var kommet fra. Betyder det så, at de ikke længere skal forsøge? Skal man så bare acceptere, at det er mine livsbetingelser, at jeg skal være destruktiv i mit eget liv og ikke forfølge de drømme og mål som jeg i hvert fald i barndom og ungdom satte mig? Svaret er på skrift meget simpelt, ”naturligvis ikke”, som vi nogle gange populært siger ”op på hesten igen.”

Det er bare ikke så nemt, som det er sagt. For modet og troen på, at tingene kan forandre sig, kan godt aftage med årene og de måske ikke særlig vellykkede forsøg på,



at ændre livet. Endelig er der også den faktor, at misbrug i mange sammenhænge er en form for selvmedicinering, fordi livet gør ondt, og måske er smerten større uden misbruget, som trods alt dæmper smerten.

Derfor er det også vigtigt, at vi ikke skammer mennesker ud eller forstærker følelsen af ikke at være tilstrækkelig. Lidt som da Jeppe vågner op og er smidt ud og må erkende, at alle kigger på, at han drikker, men ingen interesserer sig for, hvorfor drikker Jeppe.

I virkeligheden er misbrug sjældent hovedproblemet for mennesker som drikker eller tager andre euforiserende midler. Jeppe har ret, at skal hans liv forandres, så nytter det ikke at have fokus på, at Jeppe drikker, men i stedet at rette fokus på, hvorfor drikker Jeppe. Vi har alle drømmen om et positivt og godt liv, men hvis livet langsomt har slukket den positive kerne, så kan det være vanskeligt at finde ressourcerne og viljen til at komme ud af misbruget. Derfor handler arbejdet med udsatte mennesker i højere grad om fokus på at bygge den enkelte op, så vedkommende igen kan skimte håb, nærvær, kærlighed og livsmod. Derigennem vil det blive muligt at forandre sit liv og gribe til andre måder at håndtere det svære indeni én selv, fremfor at forsøge at fortrænge de svære ting med misbrug.

# Sommerfest

## Sønderskovhjemmet

d. 11. juni 2023 kl. 13.30-16.30

*Alle er hjertelig velkomne - alt er gratis*

Kl. 13.30 Velkomst ved forstander Carsten Henningsen.

Kl. 13.45 Andagt ved bestyrelsesmedlem Søren Winther Nielsen.

Kl. 14.00 1. del af fortællekoncert med Mathilde Falch

Kl. 14.45 Kagebord og kaffepause med mulighed for at se værksteder m.v.

Kl. 15.45 2. del af fortællekoncert med Mathilde Falch

Kl. 16.30 sommerfesten slut

Mathilde har udgivet flere albums, men er måske først og fremmest kendt for hendes medvirken i "Toppen af poppen". Mathilde er desuden datter af sangeren Michael Falch.

Mathilde vil kombinere sine egne sange med fortælling fra sit liv, et liv med misbrug og psykiatri, men også om hvordan musikken og sangskrivningen hjalp hende videre i livet og over på den anden side.